ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **N. A.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2015, č. j. MV-101659-5/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2018, č. j. 5 A 167/2015 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalované. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání stěžovatelky a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 5. 2015, č. j. OAM-3124-20/PP-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byla dle § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (tj. ve znění před novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb., který nabyl účinnosti ode dne 18. 12. 2015 – pozn. soudu; dále jen „zákon o pobytu cizinců"), zamítnuta její žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že stěžovatelka nedoložila doklady, které by věrohodně prokázaly, že je rodinnou příslušnicí občana Evropské unie (dále jen „EU") ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.

[3] Stěžovatelka žádost odůvodnila tím, že na území České republiky sdílí společnou domácnost se svým synem, panem A. G., státním občanem České republiky. Správní orgány dospěly k závěru, že ji nelze považovat za rodinnou příslušnici občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, protože ani přes výzvu nepředložila takové doklady, které by věrohodně prokázaly, že jí svědčí postavení rodinné příslušnice občana EU.

[4] Jádrem sporu v řízení před městským soudem bylo, zda lze v případě stěžovatelky aplikovat § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. zda lze vztah stěžovatelky a jejího syna považovat za „trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému" ve smyslu uvedeného ustanovení. Stěžovatelka v žalobě namítala, že její vztah se synem splňuje všechny parametry vztahu obdobného vztahu rodinnému a správní orgány pochybily, pokud v jejím případě § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců neaplikovaly. Dále namítala nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, neboť výrok prvostupňového rozhodnutí byl v kolizi s jeho odůvodněním, správní orgány se nezabývaly přiměřeností rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění a žalovaná se též opomněla vyjádřit k odvolacím námitkám (porušení zásady legitimního očekávání a neprovedení navrhovaných výslechů). Měla být poučena o tom, že předložené listiny nepostačují. V řízení měl být proveden její výslech a svědecká výpověď jejího syna. Bezdůvodné neprovedení navržených důkazů zapříčinilo, že nebyl zjištěn skutkový stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"). Došlo k porušení zásady legitimního očekávání, neboť správní orgány v podobných věcech postupovaly odlišně a jiným žádostem o vydání povolení k přechodnému pobytu vyhověly. K tomu stěžovatelka uvedla tři spisové značky a soudu navrhla, ať si příslušné správní spisy vyžádá od žalované.

[5] Městský soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí správních orgánů, tu ovšem neshledal. Rozhodnutí žalované bylo dle jeho názoru řádně, dostatečně a určitě odůvodněno, odůvodnění odpovídá skutkovému stavu a obsahuje podrobnou právní úvahu o postavení stěžovatelky ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Povinností správních orgánů nadto není detailně odpovídat na každou jednotlivou námitku.

[6] Dále přisvědčil žalované v tom, že stěžovatelku nelze podřadit pod osobu podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a se závěrem správních orgánů se ztotožnil. Vztah stěžovatelky a jejího syna je podle jeho názoru třeba považovat za vztah rodinný (přímé příbuzenství) a nelze jej subsumovat pod uvedené ustanovení zákona. Stěžovatelka v žalobě vznesla námitku pouze proti nesprávnému posouzení jejího postavení podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proti nesprávnému posouzení jejího případu ve smyslu

jiných kategorií rodinných příslušníků občanů EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců v žalobě nebrojila, resp. neuvedla, že by splnila předpoklady jiného zákonného ustanovení, aby ji bylo možno považovat za osobu splňující podmínky pro udělení přechodného pobytu.

[7] Pouze v obecné poloze v žalobě namítala hrubé porušení svých procesních práv neprovedením důkazu v podobě výslechu účastníka řízení či svědků. Podobně okrajově namítla, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V této souvislosti soud poukázal na skutečnost, že ve výzvě k odstranění vad žádosti byla stěžovatelka správním orgánem I. stupně podrobně poučena, jaké vady žádosti je třeba odstranit, resp. co je třeba doložit a jakým způsobem, a o nutnosti definovat konkrétní ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, dle kterého se považuje za rodinnou příslušnici občana EU. Svá tvrzení měla doložit relevantními doklady.

[8] Soud se taktéž neztotožnil s tvrzením, že vadu správních rozhodnutí představuje absence posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. S odkazem na judikaturu správních soudů konstatoval, že příslušná zákonná ustanovení neposkytují v daném případě možnost správního uvážení a posouzení situace žadatele z hlediska přiměřenosti rozhodnutí. Správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud žádost zamítl pro nesplnění podmínek pro její vyhovění, nebyl za takových okolností povinen zkoumat přiměřenost dopadů svého rozhodnutí. Ani porušení zásady legitimního očekávání soud neshledal. Stěžovatelka tímto způsobem neargumentovala v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a ani v průběhu soudního řízení nepředložila rozhodnutí ve věcech, v nichž měly správní orgány rozhodnout za totožných skutkových okolností odlišně. Aplikoval závěry z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle kterých praxe správních orgánů ve výkladu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců není ustálená a nemůže založit legitimní očekávání. V projednávaném případě se prozatím nejedná o ustálenou, dlouhodobou a jednotnou správní praxi.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Stěžovatelka brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, v níž nejprve namítá jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud (stejně jako správní orgány) neodůvodnil svůj závěr, proč předložené doklady nejsou relevantní pro kladné posouzení jejího statusu jako rodinné příslušnice občana ČR podle příslušných ustanovení zákona, konkrétně dle § 15a odst. 3 písm. a) bod 1., § 15a odst. 3 písm. a) bod 2. a § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[10] Dále namítá nezákonný postup správního orgánu I. stupně, který odmítl návrh na provedení jejího výslechu a svědecké výpovědi jejího syna. Nesouhlasí též s tvrzením správního orgánu I. stupně, že neunesla důkazní břemeno. Jasně deklarovala, proč se cítí být rodinnou příslušnicí občana EU a jaký je vztah, který toto pouto zakládá. Znovu poukazuje na to, že neexistuje exaktní doklad, kterým by mohla doložit, že mezi ní a jejím synem je vztah vyživovaný – vyživující, popř. to, že již před delší dobou spolu na území domovského státu sdíleli společnou domácnost. Stěžovatelka byla činná a iniciativní, navrhovala k prokázání svých tvrzení důkazy a správní orgány po ní nemohou požadovat unesení takřka nesplnitelného důkazního břemene.

[11] Uvádí, že soud se podobně jako správní orgány nevypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů správního rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, podle něhož přímo z Úmluvy vyplývá povinnost zvážit přiměřenost každého rozhodnutí, které dopadá do práv zaručených čl. 8. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, např. závažnost porušení veřejného pořádku nebo trestného činu spáchaného cizincem; (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinná situace cizince, např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru; (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění; (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti); (8) imigrační historie dotčených osob; (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména Rodrigues de Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58). V této souvislosti namítá rovněž porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

[12] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žádá o přiznání náhrady nákladů řízení.

[13] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatelka výslovně nepodřadila kasační námitky pod některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Namítá však nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí a též to, že se městský soud nevypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů správních rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a postupoval tak v rozporu s čl. 8 Úmluvy a s dosavadní judikaturou. Její argumentaci lze tedy podřadit pod kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem) a dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí). Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo) plyne, že stěžovatelka není povinna podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení právního předpisu;

soud je posuzuje podle jejich obsahu (k tomu dále srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50).

[16] Soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku, neboť po nezbytném poučení účastníků řízení, předložení spisů a zaslání kasační stížnosti k vyjádření žalované přikročil k jejímu samotnému meritornímu posouzení. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[17] Soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku městského soudu. Jde o natolik závažnou vadu, že se jí musí Nejvyšší správní soud zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatelky (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Pokud by soud shledal, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti, musel by jej z tohoto důvodu zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[18] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[19] Uvedenou vadou napadený rozsudek netrpí. Městský soud svoje rozhodnutí řádně a srozumitelným způsobem odůvodnil a reagoval v něm na všechny žalobní námitky. Namítá-li stěžovatelka nepřezkoumatelnost s poukazem na to, že městský soud neodůvodnil závěr, proč předložené doklady nejsou relevantní pro kladné posouzení jejího statusu jako rodinné příslušnice občana EU, nelze této námitce přisvědčit.

[20] Nejvyšší správní soud z žaloby ověřil, že stěžovatelka v ní obsáhle namítala pouze nesprávnou aplikaci § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Konzistentně tvrdila, že její vztah se synem měl být posouzen jako vztah „obdobný vztahu rodinnému“ ve smyslu tohoto ustanovení. V části žaloby označené „VI“ dokonce výslovně uvedla, že „*je zcela zjevné, že žalobce do žádné ze zmíněných kategorií, velice úzce definovaných kategorií nepatří* [stěžovatelka zde odkazovala na vymezení pojmu „rodinný příslušník“ podle čl. 2 odst. 2 písm. a) až d) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států – pozn. soudu]*, což ovšem nevylučuje, aby byl posouzen jako osoba, která má s občanem EU vztah obdobný, přičemž pokrevní příbuzenství je zde zcela bez významu*“. Městský soud v odstavci 27 napadeného rozsudku tak s ohledem na to správně zdůraznil, že v žalobě netvrdila splnění definičních znaků „rodinného příslušníka“ dle jiného ustanovení – tedy dle § 15a odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tím jasně vymezila rozsah přezkumu ze strany městského soudu.

[21] Na výše uvedenou žalobní námitku týkající se nesprávného výkladu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců městský soud obsáhle a přezkoumatelným způsobem reagoval v odstavcích 23 až 26 napadeného rozsudku.

[22] Kasační námitka, že soud se nevypořádal s nesprávnou aplikací § 15a odst. 3 písm. a) bod 1. a § 15a odst. 3 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců a s tím související argumentace, že stěžovatelka je z hlediska výživy odkázána na svého syna, sdílela s ním

společnou domácnost v zemi původu a toto ve správním řízení doložila (viz odst. [10] tohoto rozsudku), je s ohledem na výše uvedené nepřípustná, neboť nemá (a to ani v hrubých rysech) svůj předobraz v žalobě a nelze ji ani považovat za reakci na odůvodnění rozhodnutí městského soudu. Z dispoziční zásady vyplývá, že již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Městský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, pokud by stěžovatelka nemohla důvody v řízení před městským soudem uplatnit, může o ně opřít svou kasační stížnost. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, uvedená námitka je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. I další tvrzení stěžovatelky, dle kterých správní orgán prvního stupně nezákonně odmítl navrhované důkazy a vyžadoval po ní unesení nesplnitelného důkazního břemene, nepředstavují reakci na závěry městského soudu či polemiku s nimi. Naopak pouze opakují to, co již uvedla v žalobě. I tyto námitky jsou proto nepřípustné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48).

[23] Kromě samotné nepřezkoumatelnosti je tak jedinou další projednatelnou kasační námitkou nepřiměřenost rozhodnutí (o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu) z hlediska jeho zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatelky a rozpor s čl. 8 Úmluvy. Tato námitka má předobraz v žalobě a městský soud se jí zabýval v odstavcích 28 až 31 napadeného rozsudku (viz také odst. [8] výše). Ani v tomto ohledu tak rozsudek není nepřezkoumatelný. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a se závěry uvedenými v rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[24] K otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života pak Nejvyšší správní soud dodává, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek nestanoví, vyjma některých důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahoval k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanovil odst. 2 téhož ustanovení]. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, dané ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců.

[25] Článek 8 Úmluvy zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26). V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života

cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení či o vyhoštění (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; a nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

[26] Stěžovatelka v průběhu správního řízení a ani v odvolání námitku nepřiměřenosti nevznesla, učinila tak až v žalobě (viz vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 24. 4. 2015 a doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 23. 6. 2015, založené ve spisovém materiálu). Správní orgány v rozhodnutí posouzení přiměřenosti neprovedly a tato povinnost v dané věci nevyplývala přímo ze zákona o pobytu cizinců, jak je vyloženo výše.

[27] Z hlediska namítaného porušení mezinárodněprávních závazků soud opětovně zdůrazňuje, že se v daném případě nejedná o správní vyhoštění či o zrušení pobytového oprávnění, ale o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Uvažovat o nepřiměřeném zásahu do rodinného a soukromého života je proto spekulativní, neboť v důsledku přezkoumávaného rozhodnutí stěžovatelce opuštění její rodiny či zásah do soukromého života bezprostředně nehrozí. Ze spisového materiálu (viz výpis z evidence cizinců založený ve spisu správního orgánu I. stupně na č. l. 11) je nadto zřejmé, že stěžovatelka dosud (před podáním žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu) nedisponovala povolením k pobytu na území České republiky a pobývala v zemi původu, nežila tedy dlouhodobě se svým synem v České republice, proto ani neudělení pobytového oprávnění (jehož smyslem teprve bylo sloučení rodiny) z povahy věci nemůže způsobit nepřiměřený zásah do této rodinné vazby.

[28] Jakkoliv nebylo posouzení zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky správními orgány v přezkoumávaných rozhodnutích výslovně vypořádáno, nezakládá to jejich nepřezkoumatelnost, neboť z povahy projednávané věci je zřejmé, že stěžovatelce v důsledku neudělení přechodného pobytu nevznikla okamžitá povinnost vycestovat, což je z kontextu daného případu zřejmé. K namítanému nepřiměřenému zásahu tak dojít nemohlo. Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibylo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, a to ani z hlediska vlivu na ostatní členy stěžovatelčiny rodiny, nebyly shledány [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 348/2017 - 26 a č. j. 2 Azs 433/2017 - 29 (ze dne 31. 1. 2018)]. Nadto za situace, pokud ve správním řízení nebyla taková námitka vůbec vznesena (viz výše v odst. [26]).

[29] K odkazu stěžovatelky na rozsudek č. j. 6 Azs 422/2017 - 29 soud uvádí, že v tehdejší věci se jednalo o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Jak již bylo uvedeno výše, zrušení již existujícího pobytového oprávnění (či správní vyhoštění) a zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu jsou odlišné instituty, které nelze klást na roveň. Není též bez významu, že ani v tehdy posuzovaném případě soud rozhodnutí správních orgánů i přes absenci posouzení přiměřenosti nezrušil. Podobně jako v citovaném judikátu č. j. 6 Azs 422/2017 - 29 i v nyní projednávané věci stěžovatelka konkrétně netvrdí, v čem má spočívat nepřiměřenost zamítnutí její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Pouze obecně namítá porušení

mezinárodněprávních závazků a cituje k tomu ne zcela přiléhavou judikaturu. To má zásadní vliv na posouzení této námitky ze strany Nejvyššího správního soudu, který ji proto neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[31] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Úspěšné žalované v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[32] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že usnesením ze dne 18. 6. 2018, č. j. 9 Azs 230/2018 - 16, mj. vyzval stěžovatelku, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatila soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč. Stěžovatelka výzvu vyslyšela a dne 20. 6. 2018 na účet soudu složila požadovanou platbu, čímž splnila poplatkovou povinnost podle položky č. 20 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“).

[33] Vzhledem k tomu, že soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, neboť rovnou přistoupil k rozhodnutí ve věci samé, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku (§ 10 odst. 1, věta první, zákona o soudních poplatcích) ve výši 1 000 Kč.

[34] S ohledem na výše uvedené soud ve výroku III. rozhodl o vrácení soudního poplatku. Soudní poplatek bude stěžovatelce vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu